

Svätý Maximilián Kolbe: Dokonalý rytier Nepoškvrnenej

TFP

6. januára 2020 ✝ **Cirkev**

Po vybratí desiatich väzňov, ktorí mali zomrieť v bunkri hladu na výstrahu za utečeného väzňa, sa kapitán SS Karl Fritsch práve chystal opustiť Blok 13 koncentračného tábora v Osvienčime, keď sa stalo čosi nepredstaviteľné. Väzeň 16670 vystúpil z radu. Medzi väzňami nastal šum.

Fritsch sa oboril na štyridsaťsedem ročného väzňa: „Čo chceš, ty poľský pes?“

Väzeň, otec Maximilián Kolbe, OFM Conv., sňal si čiapku z hlavy a povedal: „Chcem zomrieť namiesto jedného z týchto mužov.“

„Prečo?“ zaznela prísna otázka.

Otec Maximilián poznajúc zámer nacistov vyhladiť slabých a chorých, odpovedal: „Som starý muž, pane a nie som na nič dobrý.“ Kapitán Fritsch sa ho potom opýtal, za koho chce zomrieť. Ukazujúc na Františka Gajowniczeka, jedného z odsúdených, otec Maximilián povedal: „Za neho, ktorý má manželku a deti.“

Tajomník tábora preškrtol 5659 (číslo Gajowniczeka) a zapísal 16670. Obetovanie vlastného života patrí medzi najšľachetnejšie ľudské činy. Svätý Maximilián žiadal zomrieť pomalou a zdrvujúcou smrťou, aby zachránil nielen život jedného človeka, ale predovšetkým, aby poskytol duchovnú pomoc ostatným deviatim odsúdeným mužom. Bol to vrchol života hrdinskej svätosti, života úplne zasväteného Nepoškvrnenej Panne Márii.

Dve koruny

Raymond Kolbe (takto sa volal pred tým, ako prijal rehoľné meno Maximilián) sa narodil v roku 1894 v Poľsku rozdelenom medzi Rakúsko, Nemecko a Rusko. Bol živý, inteligentný a nezbedný dieťa. Pri jednej príležitosti sa mladý Raymond dostal do veľkých problémov. Chcel mať svoje vlastné domáce zvieratko – vtáčika, a tak tajne bez súhlasu rodičov kúpil vajíčko a pokúsil sa ho dať vyliahnúť v kurníku suseda. Kolbeho rodina bola chudobná, strážila každý halier a netolerovala zbytočné výdavky. Výprask bol veľmi tvrdý, ale Raymonda najviac zasiahli slová jeho matky: „Povedz mi, môj synu, čo len z teba bude?“ Tieto slová dobrej matky na desaťročného chlapca hlboko zapôsobili. Zvážnel a začal sa viac modliť pred oltárikom Czenstochowskej Panny Márie, ktorý mala rodina vo svojom domčeku. Svoj voľný čas začal väčšmi tráviť v kostole.

Keď sa jedného dňa modlil v kostole a prosil Pannu Máriu, aby mu ukázala, čo s ním bude, ona sa mu zjavila. V každej ruke držala korunu, jednu bielu a druhú červenú. Biela symbolizovala život čistoty a červená znamenala, že zomrie mučeníckou smrťou. Panna Mária sa ho opýtala, ktorú korunu si vyberie. Na čo on odpovedal: „Chcem obidve.“ Panna Mária sa usmiala a zmizla.

Fyzické alebo duchovné bojisko

Diabol, ktorý predvídal, akého veľkého nepriateľa bude mať v tomto mladom mužovi, robil všetko, čo mohol, aby zmaril jeho povolanie. Deň pred sľubmi v noviciáte Raymonda sužovali silné pochybnosti o jeho povolaní. Cítil, že nie je hodný stať sa rehoľníkom, a myslel si, že svoj talent lepšie využije v armáde. Sľúbil, že bude bojovať za Pannu Máriu a teraz mal pochybnosti, na ktorom bojisku (duchovnom alebo fyzickom) chce, aby bojoval.

V tom čase Poľsko nebolo slobodnou krajinou – veľkú časť krajiny okupovali protestantskí Nemci a schizmatickí Rusi. Raymond si bezpochyby želal slobodu pre svoju krajinu. A čo tá červená koruna, ktorú mu ukázala Panna Mária? Ako sa môže stať mučeníkom v kláštore? Bol taký presvedčený, že by radšej mal vstúpiť do armády, že dokonca presviedčal o tom svojho staršieho brata Františka, s ktorým bol spolu v noviciáte.

Ako trinásťročný vstúpil Raymond do Malého seminára minoritov, kde preukázal kvality hodiace sa na veľkého matematika či vojenského dôstojníka. Vo svojom voľnom čase Raymond dokonca vypracoval strategický plán obrany mesta Lvov, ktorý bol natoľko brilantný, že by dôstojníci rakúskej imperiálnej armády boli zbledli od závidi. Profesor matematiky sa raz vyjadril: „Škoda, že tento taký talentovaný mladý muž sa má stať kňazom.“

Práve sa chystal zaklopať na dvere svojho predstaveného, aby ho informoval o tomto svojom rozhodnutí, keď zrazu zazvonil domový zvonček. Bola to ich matka pani Mária Kolbe. Raymond bol prekvapený načasovaním jej návštevy. Slová, ktoré si povedali, pomohli Raymondovi vyvrátiť jeho pochybnosti. Bola to vlastne Panna Mária, ktorá prostredníctvom osoby pani Kolbevej zasiahla.

Chcela, aby sa postavil do prednej línie odvekej duchovnej vojny. Tak vstúpil do františkánskeho rádu a prijal rehoľné meno Maximilián. Františkáni si všimli intelektuálne talenty brata Maximiliána a poslali ho na štúdiá filozofie a teológie do Ríma. V roku 1915 získal akademickú hodnosť vo filozofii na Pápežskej Gregoriánskej univerzite. V roku 1918, vo veku 25 rokov, bol vysvätený za kňaza. O rok neskôr získal doktorát teológie na minoritskej Pápežskej teologickej fakulte sv. Bonaventúry v Ríme.

Založenie Rytierov Nepoškvrnenej

Zakladateľ TFP, prof. Plinio Corrêa de Oliveira, veľký obdivovateľ sv. Maximiliána, raz vyhlásil: „V období veľkých kríz sú dva druhy ľudí: jedni, ktorí sa vzdávajú, pretože ich kríza ochromí, a druhí, ktorí vzdorujú a menia chod dejín.“

Počas svojho pobytu v Ríme bol brat Maximilián konfrontovaný s veľkou krízou, ktorá sužovala Cirkev a svet. Tejto konfrontácii s krízou sa mohol vyhnúť, stať sa kňazom a pokojne a zbožne sa venovať svojej službe. Napriek tomu si brat Maximilián vybral rehoľné meno, ktoré mu veľmi sedelo, pretože sám sa nikdy neuspokojil s ničím, na čo by nevynakladal maximálne úsilie. Hovorieval: „Nemáme právo odpočívať, pokiaľ jediná duša je v područí Satana.“

Pred svojím vysvätením 16. októbra 1917, čiže tri dni po slnečnom zázraku Panny Márie v portugalskej Fatime, založil 23-ročný mních *Militia Immaculatae*, čo v preklade znamená Rytierstvo Nepoškvrnenej. Prvé slová zakladateľského dokumentu Rytierstva znejú: „Ona ti rozšliape hlavu“ (Genezis 3:15). „Iba ty

[Mária] si rozdrvila všetky herézy v celom svete“ [Pobožnosť k Preblahoslavenej Panne Márii]. „Cieľ: Pod záštitou Nepoškvrnenej Panny Márie usilovať sa o obrátenie ľudí žijúcich v hriechu, kacírstve, schizme a najmä slobodomurárstve a napomáhať rastu v svätosti všetkých osôb.“

Duchovná vojna

Po tom, čo otec Maximilián v roku 1919 získal doktorát teológie, vrátil sa do Poľska a dostal za úlohu vyučovať v krakovskom seminári. Trpel však tuberkulózou, ktorá ho natoľko oslabila, že nemohol hovoriť dosť nahlas na to, aby ho študenti počuli. Jeho telesné pohyby boli veľmi pomalé a všetci si z neho uťahovali. Nazývali ho „rojkom“, pretože hovoril o veľkých plánoch dobývania národov pre Pannu Máriu. Napriek chrčaniu v pľúcach a pomalej chôdzi jeho duša horela túžbou bojovať pre slávu Panny Márie, ktorá vystavovala skúške jeho vernosť a vytrvalosť.

Otec Maximilián sníval o vydávaní časopisu, ktorý by pôsobil proti vplyvu nepriateľov Cirkvi, podporoval zbožnú oddanosť voči Panne Márii a poskytoval spravodajstvo rastúcemu hnutiu Rytierov Nepoškvrnenej. V roku 1922 bolo Poľsko slobodnou krajinou, ale Poliaci museli zápasit' s finančnými ťažkosťami. Prvé vydanie časopisu otca Maximiliána, Rytier Immaculaty, malo malú poznámku: „Kvôli nedostatku finančných prostriedkov nie je možné zaručiť pravidelnosť vydávania nášho časopisu.“

Otec Maximilián nebol plachý človek, ale mal veľké problémy, keď musel prosiť o peniaze. Jeho predstavení ho upozornili, že si musí sám zháňať finančné prostriedky na vydávanie svojho časopisu, pretože kláštor ho už nebude môcť financovať. A tak šiel do papiernictva, aby tam poprosil, či by mu nedarovali nejaký papier. Vošiel do obchodu, predstieral, že hľadá nejaké ceruzky, kúpil ich pár a odišiel bez toho, aby o niečo prosil! Medzitým poľská mena devalvovala tak rýchlo, že peniaze, ktoré zohnal na druhé číslo, už stratili takmer všetku hodnotu.

Jeho františkáni ho kritizovali za to, že bral na seba viac, ako dokázal zvládnuť. Znechutený šiel k oltáru Panny Márie, aby ju prosil o peniaze, ktoré potreboval na jej dielo. A čuďuj sa svete, keď pozrel hore, na oltári uvidel obálku. Na nej bolo napísané: „Pre teba, moja Nepoškvrnená matka.“ Vnútri bolo presne také množstvo peňazí, aké potreboval. Jeho predstavení boli takí ohromení, že mu dovolili použiť peniaze na časopis.

Rytier Immaculaty bol ráznym a nekompromisným hlboko katolíckym časopisom. Neuspokojoval sa s tým, aby svojim čitateľom poskytoval iba pozitívne príbehy a meditácie, ale vystríhal katolíckych veriacich pred ideologickými nebezpečenstvami a herézami, ktoré číhali ako draví vlci pripravení zožrať duše. Z ambiciózných päťtisíc výtlačkov každého z prvých dvoch čísel časopisu Rytier Nepoškvrnenej v roku 1922 ich náklad do roku 1938 vzrástol na osemsto tisíc výtlačkov, čo je číslo, ktoré je aj podľa dnešných štandardov závideniahodné.

A v tom počte nie je niekoľko ďalších menších publikácií, ktoré otec Maximilián začal vydávať pre deti, mládež a pre pracujúcu triedu. Otec Maximilián demonštroval hlavnú príčinu plodnosti svojej apoštolskej práce, keď ešte predtým, než číslo malo ísť do tlače, vždy zhromaždil všetkých 327 výrobných a redakčných pracovníkov časopisu Rytier Nepoškvrnenej a celú noc strávili v modlitbe pred Najsvätejšou sviatosťou a Pannou Máriou. Boli to križiaci na nočnej strážii pred bojom.

pokračovanie tu

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/svaty-maximilian-kolbe-dokonaly-rytier-neposkvrnenej/>